

РЕШЕНИЕ

№ 1951

гр. София, 22.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 06.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **810** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4, ал. 5 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. Т. К. с адрес [населено място], 1281, местност „Дисаги” 999 – на запад от Военни жилища срещу заповед № НП-00236 от 19.10.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – район „В.”, с която ѝ е отказана целева помощ за отопление, потвърдена с решение № РД-01-530/19.11.2012 г. на Директора на Р. – С.-град.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена. Твърди се, че жалбоподателката получава пенсия под социалния минимум, което не ѝ позволява да води нормален живот. Тя е принудена да преживява с минимални доходи и не може да си покрие дори най-елементарните жизнени нужди. Инвокирани са доводи, че частите от имоти са били продадени, за да може да бъде построено жилище, защото предоставянето на такова е било отказано от общината.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата се явява лично. Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – район В., не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Л. оспорва жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства,

намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. К. е подала молба – декларация вх. НО-00236/01.10.2012 г. /л. 16/ до директора на Дирекция „Социално Подпомагане”, район „В.”, [населено място], за отпускане на целева помощ за отопление с твърдо гориво. В същата е декларира, че е разведена и в момента живее сама. Декларира, че през последните пет години е прехвърлила възмездно 1/10 идеална част от селскостопански имот, находящ се в землището на [населено място], местност „Б. дол”, защото парите са ѝ били необходими за довършване на жилище. Посочено е, че през същия период е дарила безвъзмездно на внуците си 2 дка селскостопански земи, находящи се отново с землището на [населено място].

Към декларацията е приложено решение на ТЕЛК № 2386 от 16.11.1995 г., от което се установява, че оспорващата е инвалид – трета група.

Административният орган е разпечатил и приложил към преписката справка за лице от интернет-страница: www.icadastre.bg /л. 23-38/, относно прехвърлителни сделки на недвижими имоти, осъществени от В. К..

В социален доклад от 19.10.2012 г., подписан от социален работник С. е отразено, че К. е извършила през последните пет години продажба на недвижим имот и затова не отговаря на изискванията на чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД -07 – 5/2008 г.

С оспорената заповед № НП-00236 от 19.10.2012 г., Директорът на Дирекция „Социално подпомагане” – район „В.” е отказал да отпусне на К. целева помощ за отопление за отоплителния сезон 2011 г./2012 г., като е мотивирал отказа си с това, че не е изпълнено условието на чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД -07 – 5/2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 6 от ППЗСП, тъй като заявителката е извършила продажба на недвижим имот през последните пет години.

К. е оспорила заповедта по административен ред пред Директора на Регионална Дирекция „Социално Подпомагане” – С.-град. Оспорването е намерено за неоснователно, поради е отхвърлено с решение № РД-01-530/19.11.2012 г. на Директора на Регионална Дирекция Социално Подпомагане С.-град.

Като доказателства по делото са приети представени от жалбоподателката трудова книжка, удостоверение, издадено от ТП на НОИ, [населено място].

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото няма данни кога решението на Директора на Регионална Дирекция Социално Подпомагане С.-град е съобщено на В. К., поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган на 22.01.2013 г. жалба /вх. № 94-ВВ-02/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови оспорения отказ компетентният административен орган е приел, че жалбоподателката не може да получи целева помощ за отопление, защото през последните пет години е осъществила възмездно прехвърляне на недвижим имот.

По силата на чл. 2 от Наредбата, право на целева помощ за отопление имат лицата и

семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата-декларация е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление и отговарят на условията по чл. 10 и 11 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /ППЗСП/.

Едно от условията за отпускане на социална помощ е лицето или член на семейството му да не е прехвърляло жилищен, вилен, селскостопански или горски имот и/или идеални части от тях срещу заплащане през последните 5 години /чл. 10, ал. 1, т. 6 от ППЗСП/.

В разглеждания случай, от описаната по-горе справка-извлечение от имотния регистър, се установява, че В. К., в петгодишния период преди подаване на молбата-декларация на 01.10.2012 г., е прехвърлила възмездно – чрез продажба собствеността върху следните недвижими имоти: 1/10 идеална част от нива – земеделски имот, находящ се в [населено място], като сделката е вписана на 11.04.2008 г., 1/10 идеална част от нива – земеделски имот, находящ се в [населено място], кв. Т., като сделката е вписана на 11.04.2008 г., идеална част от нива – земеделски имот, находящ се в [населено място], местност Полето, като сделката е вписана на 24.01.2008 г. и идеална част от нива – земеделски имот, находящ се в [населено място], местност Б. дол, като сделката е вписана на 11.12.2007 г. В същия период К. е дарила безвъзмездно на четири лица на 21.12.2010 г., на 26.10.2010 г. и на 18.12.2009 г. притежавани от нея идеални части от недвижими имоти.

Установените факти не се оспорват от К..

Неотносимо към предмета на спора е обстоятелството, че доходът от пенсия на жалбоподателката е под минималния за страната, а също и факта, че ѝ е определена трета група инвалидност. Целта на З. е подпомагане на гражданите, които без помощта на друго не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности, но за да бъде осъществено то е необходимо да са изпълнени всички, визирани в З. и ППЗСП условия, позволяващи отпускането на помощ. В разглеждания казус, жалбоподателката е извършила множество разпоредителни сделки с притежавани от нея недвижими имоти, което е отрицателно условие за получаване на целева помощ за отопление, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 6 и т. 6а от ППЗСП.

Лишено от правна опора е твърдението, че средствата от продажбата на имотите са били необходими на К. за довършване на жилище. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ППЗСП, за да не се приложи разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6 от Правилника е необходимо едновременно да са налице две условия: 1. в семейството има лице/лица с трайни увреждания и сделката е извършена с цел смяна на жилището с оглед осигуряване на достъпна жизнена среда за лицето/лицата с увреждания и 2. общата стойност на сделките не надвишава 60-кратния размер на гарантирания минимален доход за съответния период. По делото не са ангажирани доказателства, а и такива доводи не се релевират, че в семейството на К. има лице с трайни увреждания и средствата от продажбите на имотите са били необходими, за да му се осигури достъпна жизнена среда, чрез смяна на жилището.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия не

следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. К. с адрес [населено място], 1281, местност „Дисаги” 999 – на запад от Военни жилища срещу заповед № НП-00236 от 19.10.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – район „В.”, с която ѝ е отказана целева помощ за отопление, потвърдена с решение № РД-01-530/19.11.2012 г. на Директора на Р. – С.-град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.